

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/134/2018/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

150/2018. (VI. 14.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2017. október 27-én a * Rendőrkapitányságon elektronikus úton előterjesztett, és a Testülethez áttett **panaszát** a 2018. június 14-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – * Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2017. október 27-én, elektronikus úton terjesztett elő panaszt a * Rendőrkapitányságon, a vele szemben 2017. október 26-án foganatosított rendőri intézkedésekkel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2017. október 26-án előre egyeztetett időpontban H. Zs.-vel és K. Á.-val (továbbiakban: az albérlők) megbeszélést kezdeményeztek feleségével a bérleti jogviszonyról.

A megbeszélés időpontjában két idegen nőt is találtak a lakásukban. Felszólították őket, hogy hagyják el az otthonukat, hogy a velük jogviszonyban álló személyekkel egyeztessenek. Ezt nehezen, de megtették, azzal fenyegetőzve, hogy rendőrt hívnak. A fiatalemberekkel a megbeszélés rövid és hatékony volt, a szerződést azonnali hatállyal felmondták, amellyel a panaszos teljes mértékben egyetértett. Megbeszéltek, hogy a költözést a lakáson belül a két albérlő végzi, mások nem.

Körülbelül 19 órakor két rendőr, valamint néhány ismeretlen ember jelent meg a panaszos

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

ajtaja előtt. A rendőrök igazoltatni akarták őket (a saját lakásukban). Mivel a rendőrök nem voltak hajlandók elárulni, hogy mi az intézkedés tárgya, és magukat nem azonosították, ezért a panaszosék nem engedték be őket. A hölgy zubbonyán *-es szám, a fiatalemberén H. Á. név szerepelt. A rendőrök mindvégig fenyegetően léptek fel a panaszos állítása szerint, többek között NAV feljelentést, csendháborítást, előállítását és gyámhatósági feljelentést is kilátásba helyeztek.

Az albérlők közben a lakásba ki-bejárva költöztek, a rendőrök pedig a lépcsőházban álldogálva nézték ezt, ekkor már csak egy ismeretlen nő társaságában. Ehhez a nőhöz a hölgy rendőrt a panaszos állítása szerint szemmel láthatólag személyes kapcsolat fűzte, kedélyesen elbeszélgettek, például arról, hogy a tulajdonosnak a bérlővel szemben nincs joga semmihez.

A panaszos azt kérte, hogy az illetékesektől rövid úton kapják meg a rendőri beavatkozás okait, és jegyzőkönyvét. A panaszos felháborítónak tartja a rendőri hatalommal való visszaélést a járőrök részéről, ami a panaszos véleménye szerint kimerítette a zaklatást tényállását is.

A panaszos elmondása szerint a költözés befejeztével indítványozták, hogy a bérlők és a rendőrök jelenlétében készítsenek jegyzőkönyvet, de erre a felhívásra a lehető leggyorsabban mindenki elhagyta a lépcsőházat, valósággal elfutottak.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az illetékes rendőri szervtől, valamint kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumok és a konkrét kérdésekkel kapcsolatos rendőrségi álláspont megküldését.

1) G. A. r. törzsőrmester és H. Á. r. őrmester 2017. október 26-án készült jelentésükben az alábbiak szerint foglalták össze az intézkedést.

2017. október 26-án 18 óra 35 perckor a r. törzsőrmester a Tevékenység-irányítási Központ (továbbiakban: TIK) utasítására megjelent K. utca 6. szám alatt, mivel onnan bejelentés érkezett albérleti vitáról.

A helyszínen a rendőrök intézkedés alá vonták és igazoltatták a bejelentést tevő személyeket, akik elmondták, hogy a G. épület 3/2 lakásában bérleti szerződést kötött a bejelentő testvére egy családdal, mely alapján egy különálló, külön bejárattal rendelkező lakrészt béreltek ki. A bérleti szerződésben nem volt meghatározva, hogy a lakrészbe ki mehet be velük, nincsen megtiltva, hogy oda családtag, vagy bármely más barát bemenjen.

A bejelentő testvére és annak ismerőse többször panaszkodtak olyan miatt, hogy a főbérlet folyamatosan bejár a bérelt lakrészükbe, mikor késő éjjel a munka után lepihennek, arra ébredtek, hogy a lakás tulajdonosa (a panaszos) az ágyuk mellett ül, és beszél hozzájuk. Elmondták azt is, hogy a magánéletükbe is beleszólt folyton, a bérleti szerződésen kívánt több alkalommal módosítani az eredeti szerződéshez képest. A bérlők részéről zaklatónak tűnt ez az életmód, ezért a megjelölt napon úgy döntöttek, hogy a lakásból kiköltöznek, ezért hívták oda a bejelentőt és az édesanyját. A panaszos kikérte magának, hogy mit keresnek idegenek a lakásban. A bérlők elmondták költözési szándékukat, megpróbálták a panaszossal higgadtan, nyugodtan kommunikálni, de ekkor a panaszos és felesége agresszívan léptek fel, majd kiküldték a lakásból a bejelentőt és édesanyját, mert a két

bérlővel akarták megbeszélni a továbbiakat.

Ekkor a fiatal bérlők megijedtek a bennük már amúgy is félelmet keltő panaszoséktól, ezért a lakásból kimentek, majd a tulajdonosok onnan kizárták őket.

A rendőrök meghallgatták az albérlőket, akik megerősítették a fent leírtakat, elmondták, hogy félnek a lakás tulajdonosától. A bérleti szerződés megkötésekor 95.000 forint kauciót fizettek mindketten a panaszosnak a külön bejárattal rendelkező lakrészért, melyben van egy közös ajtó, ami a panaszos lakásába vezet. A lakásban lévő közös ajtót nem zárták be soha a panaszosék, így a bérlőknek nem volt intim szférájuk. A magánéletükbe folyton zaklató jelleggel beleszóltak, amit először viccesnek tartottak, viszont a későbbiek során már félelmet keltett bennük. Ezért döntöttek úgy, hogy kiköltöznek. Elmondták, hogy a bérleti szerződést a lakásban hagyták, azt a későbbiekben be tudják mutatni.

A rendőrök tájékoztatták a bérlőket a polgári peres eljárásról, melyet tudomásul vettek, és elmondták, hogy mindenképpen feljelentéssel fognak élni a panaszossal szemben.

Ezt követően a rendőrök a bérlőkkel felmentek a lakás elé, ahol csengetésre a panaszos nyitott ajtót, aki már az intézkedés megkezdése előtt arrogáns hangnemet használt, provokatív volt, a rendőrök bemutatkozását követően közölte, hogy a rendőrök nem valódi rendőrök, hanem rendőrruhába öltözött árendőrök.

Ekkor a bérlők elmondták, hogy ki akarnak költözni a lakásból, ezért kérték, hogy a panaszos engedje be őket, mire a panaszos ismét arrogánsan lépett fel, és közölte, hogy csak a két bérlő léphet be a lakásba, és csak ők pakolhatnak ki onnan.

A bérlők féltek, ezért kérték, hogy a biztonságos költözés érdekében maradjanak a helyszínen. Ezután a bérlők nekiálltak a kipakolásnak.

A panaszos az intézkedés megkezdésekor a magánlakáson belül volt, nem volt hajlandó az intézkedésben részt venni, együttműködni. Később, a magánlakásból kilépve a rendőrök igazoltatták, de a panaszos nem volt hajlandó magát igazolni, személyes okmányait átadni, adatait bediktálni. Azt mondta, hogy az intézkedők nem igazi rendőrök, ezért nem adja meg az adatait.

Az intézkedés során a bérlők elmondták, hogy a lakásban hagyott bérleti szerződésük eltűnt, azonban azt korábban lefényképezte, így azt megmutatta. A szerződésben rögzítve voltak a panaszos adatai, melyet a rendőrök leellenőriztek, az adatok valóságosak voltak, körözésben nem szerepelt a panaszos.

Amíg a bérlők pakoltak a panaszos és felesége a bejelentőt folyamatosan provokálta, amikor a bejelentő testvére (az egyik bérlő) kérte, hogy a testvére segítsen pakolni, oda nem engedték be, és azzal vádolták, hogy a jogi vita csak „egy megrendezett dolog”.

A rendőrökre folyamatosan azt mondta a panaszos és felesége, hogy csak ismerősei a jelen lévő személyeknek, és „csak beöltöztek rendőr ruhába”, azt mondták, hogy a rendőröknek nincs joguk ott lenni, mivel nem kért senki intézkedést, biztos csak „unatkoztak” a rendőrök.

A panaszos és felesége láthatóan ittas állapotban voltak, megpróbálta a rendőr tájékoztatni őket, hogy az eset egy polgári peres ügy, amely miatt bírósághoz fordulhatnak, de erről nem vettek tudomást, és folyamatosan azt hajtogatták, hogy a bejelentő beöltözött ismerősei a rendőrök, annak ellenére, hogy igazolvánnyal igazolták magukat a rendőrök.

A rendőrök az intézkedés során adatgyűjtést végeztek, mely során intézkedés alá vonták és igazoltatták a panaszos egyik szomszédját, aki elmondta, hogy már 12 éve lakik a házban, és a panaszos családjával sosem volt felhőtlen a kapcsolatuk sem nekik, sem a lépcsőház

többi lakójának. A panaszost és családját agresszívnek, arrogánsnak, lekezelőnek jellemezte, akik gyakran alkoholt is fogyasztanak. Elmondta, hogy személyes vitájuk is volt már korábban, ami tettelegességig fajult a panaszos részéről, de nem került sor rendőri intézkedésre. Elmondta továbbá, hogy a lakrészt 1-2 éve adja ki a szomszédja albérletbe, de annak bérlői nagyon sűrűn cserélődnek. A szomszéd elmondta továbbá, hogy örül annak, hogy a fenti dolgokat elmondhatta egy rendőrnek, ugyanis a panaszos családjának viselkedése nagyon megnehezíti a lakók mindennapjait.

Az adatgyűjtést követően a bérlő tájékoztatta a rendőröket, hogy a lakásból a személyes holmikat kipakolták, a korábban fizetett kauciót nem adták részükre vissza, de emiatt majd bírósághoz fordulnak.

A fentiek alapján, mivel a helyszínen megállapítható volt a panaszos személyazonossága, az előállítást nem tartották szükségesnek, valamint arányosnak, viszont a fent leírt cselekmények elkövetése miatt a 2012. évi II. törvény a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről (továbbiakban: Szabs. tv.) 207.§ (1) bekezdése alapján szabálysértési feljelentéssel éltek a panaszossal szemben.

2) G. A. r. törzsrőmester meghallgatásáról készült jegyzőkönyv az alábbiakat rögzíti az intézkedéssel kapcsolatban, panasz szempontjából releváns és a korábbiakhoz képest kiegészítő információt tartalmazó tények ismertetésére szorítkozva.

A rendőr elmondta, hogy megérkezésükkor bemutatkoztak, napszaknak megfelelően köszöntek, elmondták nevüket, rendfokozatukat, jelvéyszámukat, és hogy honnan érkeztek, valamint az intézkedés okát és célját.

A rendőr álláspontja szerint a panaszost az intézkedés során semmilyen módon nem fenyegették, csak jogi felvilágosításban részesítették, mivel polgári peres útra tartozó ügy miatt voltak a helyszínen.

3) A Testület a tanúk (a bérlők, a bejelentő, és az egyik bérlő édesanyja) meghallgatásáról szóló jegyzőkönyveket a panasz szempontjából releváns és kiegészítő információkat tartalmazó részeire szorítkozva ismerteti az alábbiakban.

A tanúk egybehangzóan állították, hogy az intézkedő rendőrök az intézkedés megkezdésekor igazolták magukat, és közölték, hogy mi volt az intézkedésük oka. A rendőrök bemutatkoztak, elmondták, hogy miért vannak ott, a jelvéyszámukat is készséggel megmutatták, mikor azt a panaszos kérte. Továbbá a panaszos egyik meghallgatása során maga is elmondta, hogy a rendőrségre tett telefonhívással is ellenőrizte annak valóságát, hogy a rendőrök nem „álrendőrök”, a központ felvilágosította, hogy valóban a rendőrség állományába tartozó rendőrök intézkednek vele szemben.

A tanúk elmondása szerint a rendőrök nem fenyegették a panaszost semmivel, azonban valóban tájékoztatták arról, hogy az általa tanúsított magatartás megvalósítja a csendháborítás tényállását, ezért kérték, hogy azt fejezze be. A rendőrök elképesztően nyugodtan kezelték a helyzetet annak ellenére, hogy a panaszos és felesége milyen magatartást tanúsítottak

A panaszos azon állításával kapcsolatban, hogy a tanúk és a rendőrök „elszaladtak”, mikor a panaszos javasolta a jegyzőkönyv felvételét, a tanúk elmondták, hogy a panaszos a bérlőkkel szeretett volna aláíratni egy ismeretlen tartalmú dokumentumot, de – mivel a panaszos a korábbi szerződéssel kapcsolatban tanúsított magatartása miatt nem tartották észszerű döntésnek – a bérlő édesanyjának tanácsára ezt a bérlő megtagadta. Olyan nem történt, hogy a rendőrök elszaladtak volna.

A tanúk mindannyian cáfolták, hogy a rendőrökkel bármilyen ismeretségi viszonyban lettek

volna, egyikük sem ismerte az intézkedők egyikét sem.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos 1994. évi XXXIV. törvény a Rendőrségről (továbbiakban: Rtv.) és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet a rendőrség szolgálati szabályzatáról (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a VI. cikkében foglalt jó hírnévhez való jogát, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.**

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vont-e intézkedés alá.

A panaszos úgy érezte, hogy rendőrök megfelelő felhatalmazás nélkül „avatkoztak bele” a bérlőivel fennálló vitába.

A rendőrségi dokumentáció és a tanúk elmondása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a rendőri beavatkozást állampolgári bejelentés indokolta, mely szerint „albérleti vita” volt folyamatban a panaszos és bérlői között. A helyszínen a rendőrök intézkedés alá vonták és igazoltatták a bejelentést tevő személyeket, akik elmondták, hogy a panaszos két jelen lévő személlyel bérleti szerződést kötött, amelyet a bérlők felmondtak, és ki kívántak költözni a lakásból. A panaszos azonban akadályozta a költözésüket, továbbá a bérlők – a korábbi magatartására tekintettel – tartottak a panaszostól, ezért kifejezett kérésüknek eleget téve, az intézkedő rendőrök a helyszínen maradtak, hogy a kiköltözés lebonyolítását biztosítsák.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak

akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

Valamennyi rendőrségi irat egységesen arról számolt be, hogy arról érkezett bejelentés, hogy a panaszos és bérlői között bérleti jogviszonyból eredő vita volt folyamatban, mely miatt a bejelentő rendőri intézkedést kért. A helyszínre érkezve az intézkedő rendőrök indokoltnak látták, hogy az állampolgári kérésnek eleget téve a bérlők biztonságos kiköltözését biztosítsák, amellet, hogy a jelen lévőknek megadták a szükséges tájékoztatást azzal kapcsolatban, hogy a lakással kapcsolatos jogviszonyból eredő problémáik rendezésére a polgári peres út áll rendelkezésükre.

A Testület álláspontja szerint a bejelentő által tett bejelentés, majd a bejelentő és a tanúk által elmondottak nyilvánvalóan olyannak tekinthetők, amelyek az Rtv. 24. §-a értelmében rendőri segítségnyújtást tettek indokoltá, ezáltal intézkedési kötelezettséget keletkeztettek.

A Testület megállapítása szerint a bejelentő által előadottak indokoltá tették a rendőri segítségnyújtást a kiköltözés problémamentes lebonyolítása érdekében, tehát a rendőrség megfelelő jogalap birtokában vont a panaszost, amely által a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült.

2) A Testület vizsgálta a szolgálati fellépés módját, különös tekintettel arra, hogy a rendőrök eleget tettek-e az azonosítási kötelezettségüknek.

A panaszos előadása szerint az intézkedő rendőrök nem igazolták magukat és nem közölték az intézkedésük célját, ezért úgy gondolta, hogy csak „álrendőrök”, és nem valódi rendőri intézkedés zajlik. A panaszos maga is leírja panaszában, hogy az egyik intézkedő rendőr jelvéyszámát tudta, a másik rendőrnek pedig a nevét. A panaszos a rendőrségre tett telefonhívása során meg is bizonyosodott arról, hogy a rendőrség állományába tartozó rendőrök intézkednek velük szemben.

A rendőri tájékoztatás szerint a rendőrök a napszaknak megfelelően köszöntek a panaszosnak, majd igazolták magukat, nevüket, beosztási helyüket és jelvéyszámukat közölték. A panaszosnak megadták továbbá a tájékoztatást azzal kapcsolatban, hogy mi az intézkedésük oka és jogalapja.

A tanúk egybehangzóan állították, hogy az intézkedő rendőrök az intézkedés megkezdésekor igazolták magukat, és közölték, hogy mi volt az intézkedésük oka. A rendőrök bemutatkoztak, elmondták, hogy miért vannak ott, a jelvéyszámukat is készséggel megmutatták, mikor azt a panaszos kérte. Továbbá a panaszos egyik meghallgatása során maga is elmondta, hogy a rendőrségre tett telefonhívással is ellenőrizte annak valóságát, hogy a rendőrök nem „álrendőrök”, a központ felvilágosította, hogy valóban a rendőrség állományába tartozó rendőrök intézkednek vele szemben.

Az Rtv 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése kimondja, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről. A (3) bekezdés szerint a rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. A (4) bekezdés kimondja, hogy ha a

rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

Az Rtv. idézett bekezdése egyértelműen rendelkezik: az intézkedő rendőrnek az intézkedés megkezdése előtt egyebek mellett, a rendőri intézkedés eredményességét veszélyeztető körülmény hiányában nevét, és azonosító számát közölnie kell.

A Testület korábban már számos állásfoglalásban kifejtette, hogy az intézkedés formai kellékei közül csak azoknak az elmaradása tekinthető alapjogi sérelem okozására alkalmasnak, amelyek az érintett számára a későbbi jogérvényesítéshez esetlegesen szükséges információt hordoznak (pl. az intézkedő rendőr kilétére, az intézkedés céljára vonatkozó közlés), míg azon kellékek (tisztelgés, köszönés, stb.) elmaradását, amelyek ilyen információt nem tartalmaznak, nem tekinti a Testület alapjogi sérelmet okozó mulasztásnak. A bemutatkozás elmulasztásának azért van alapjogi relevanciája, mert az adott esetben a panaszos panaszjogának gyakorlását utóbb megnehezíthette volna, ezért alkalmas lehet arra, hogy a panaszos oldalán alapjogsértést valósítson meg.

A Testület elfogadta azt a tanúk által alátámasztott rendőri álláspontot, mely szerint a panaszossal szembeni intézkedés megkezdésekor a rendőrök megfelelően igazolták magukat, és közölték intézkedésük okát és célját. Ezt támasztja alá a tény, hogy a panaszos tisztában volt az intézkedő rendőrök egyikének nevével, a másik rendőrnek pedig a jelvéyszámával. Ezek alapján megállapítható, hogy az alapjogsérelem megállapításához szükséges elem hiányzott. Ehhez szükséges lett volna az, hogy a panaszos a rendőri bemutatkozás hiányában ne legyen tisztában az intézkedő rendőrök kilétével, ezáltal megnehezítve, vagy ellehetetlenítve számára a későbbi jogérvényesítést, jelesül a panaszjogának gyakorlásában őt megakadályozva.

Mindezekre tekintettel a szolgálati fellépés módjának tekintetében nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

3) A Testület vizsgálta az intézkedés részrehajló voltát.

A panaszos beadványában és a tanúmehallgatásokon tett megnyilvánulásaiban is többször kifejti, hogy úgy gondolja, hogy a bérlő, vagy a bejelentő valamiféle ismeretségi viszonyban állhatnak egymással, és pusztán erre tekintettel került sor a vele szembeni intézkedésre.

Mind a rendőrök, mind a tanúk határozottan cáfolták, hogy bármilyen kapcsolat lenne közöttük, a rendőrök nem ismerték az intézkedés során jelen lévő személyeket, az intézkedés nem volt részrehajló a panaszossal szemben.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése rögzíti a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét: a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlás nélküliség azt jelenti, hogy a rendőri intézkedés során a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül bárkivel szemben köteles eljárni. A rendőri intézkedés során nemre, fajra, vallásra, politikai nézetre tekintettel különbséget tenni nem szabad, illetve ez a minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A Testület ezen a ponton hivatkozik a Rendőri Hivatás Etikai Kódexében szereplő 5. pontra, amely szerint a „rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit előítéletektől és indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz kínzást, könyörtelen, embertelen vagy megalázó bánásmódot és ezt mástól sem tűri el. Empátiával fordul embertársai felé, védelmet és segítséget nyújt a rászorulóknak.”

A Testület megismétli, hogy a panaszossal szembeni intézkedés jogszerű és indokolt volt,

nem fedezhető fel benne olyan momentum, amely alapján elfogult, részrehajló, vagy diszkriminatív intézkedésre lehetne következtetni.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált esetben a panaszossal szembeni eljárás nem ütközött a diszkrimináció alkotmányos tilalmába, egyúttal nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát sem.

4) A Testület vizsgálta az intézkedés során a panaszossal szemben alkalmazott hangnemet és bánásmódot.

A panaszos előadása szerint őt az intézkedő rendőrök többek között NAV feljelentést, csendháborítást, előállítást és gyámhatósági feljelentést is kilátásba helyeztek.

A rendőr álláspontja szerint a panaszost az intézkedés során semmilyen módon nem fenyegették, csak jogi felvilágosításban részesítették, mivel polgári peres útra tartozó ügy miatt voltak a helyszínen. A rendőri álláspontot alátámasztani látszik a tanúk elmondása is, mely szerint a rendőrök nem fenyegették a panaszost semmivel, azonban valóban tájékoztatták arról, hogy az általa tanúsított magatartás megvalósítja a csendháborítás tényállását, ezért kérték, hogy azt fejezze be. A rendőrök elképesztően nyugodtan kezelték a helyzetet annak ellenére, hogy a panaszos és felesége milyen magatartást tanúsítottak

A Testület a panasz hangnemre vonatkozó része tekintetében utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekben túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az

államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”.

Abban a kérdésben, hogy a rendőrök tettek-e fenyegető gesztusokat az irányába a Testület nem tudott állást foglalni, mivel a panaszosi és rendőri álláspont között olyan mértékű ellentmondás feszült, amelyet – korlátozott eszköztárára tekintettel – nem tudott feloldani, így a történetek rekonstruálására nem volt lehetősége.

Minderre tekintettel a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrök által alkalmazott nem megfelelő hangnem és bánásmód tekintetében megnyugtatóan nem tud állást foglalni, így ebben a tekintetben nem megállapítható a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme.

5) A panaszos sérelmezte, hogy a bérlők és a rendőrök állítása szerint „elszaladtak”, amikor javasolta, hogy „jegyzőkönyvet” vegyenek fel a kiköltözés lebonyolításával kapcsolatban.

A panaszos azon állításával kapcsolatban, hogy a tanúk és a rendőrök „elszaladtak”, mikor a panaszos javasolta a jegyzőkönyv felvételét, a tanúk elmondták, hogy a panaszos a bérlőkkel szeretett volna aláírni egy ismeretlen tartalmú dokumentumot, de – mivel a panaszos a korábbi szerződéssel kapcsolatban tanúsított magatartása miatt nem tartották észszerű döntésnek – a bérlő édesanyjának tanácsára ezt a bérlő megtagadta. Olyan nem történt, hogy a rendőrök elszaladtak volna.

A Testület úgy foglalt állást, hogy a konkrét eset körülményeit figyelembe véve semmi nem indokolta, hogy a panaszossal bérleti jogviszonyban álló személyek további dokumentumokat írjanak alá, amelynek szövegezésében nem vettek részt, ahogy azt sem, hogy a kiköltözés lebonyolításával kapcsolatban jegyzőkönyvet vegyenek fel. A rendőri álláspont és a tanúk elmondása szerint a rendőrök irányában nem történt jegyzőkönyv felvételére irányuló megnyilvánulás, azonban ha történt is volna, akkor sem indokolta volna ennek lebonyolítását semmi, ebből adódóan ennek elmaradása nem volt alkalmas arra, hogy a panaszos oldalán bármilyen alapjogi sérelmet okozzon.

Mindezekre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült ebben az aspektusban.

IV.

A Testület érdemi vizsgálatában megállapította, hogy a bejelentő által előadottak indokolták tették a rendőri segítségnyújtást a kiköltözés problémamentes lebonyolítása érdekében, tehát a rendőrség megfelelő jogalap birtokában vonta intézkedés alá a panaszost, amely által a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült. A szolgálati fellépés módjának tekintetében nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga. A Testület megállapítása szerint a vizsgált esetben a panaszossal szembeni eljárás nem ütközött a diszkrimináció alkotmányos tilalmába, egyúttal nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát sem.

A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrök által alkalmazott nem megfelelő hangnem és bánásmód tekintetében megnyugtatóan nem tud állást foglalni, így ebben a tekintetben nem megállapítható a panaszos emberi méltóságához való

jogának sérelme. A panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült azáltal, hogy a rendőrök nem vettek részt a panaszos által készített „jegyzőkönyv” megírásában.

Budapest, 2018. június 14.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET